

Szeged, 1894. május 16. – Budapest, 1967. november 1.

Apja földbirtokos, vízügyi mérnök, aki Zürichben végezte az iskoláit. Fia az elemi iskola négy, majd a gimnázium nyolc osztályát Szegeden járta ki, és orvosi tanulmányait is az alföldi városban kezdte. 1919-ben részt vett az egyetemi hallgatók baloldali mozgalmában, ezért orvosi tanulmányait 1919–1921-ben Bécsben kellett befejeznie. Sebész szakorvosi vizsgát tett. 1924-től 1929-ig Jugoszláviában élt, hazatérése után az Országos Társadalombiztosító Intézet pestújhelyi munkáskórháza osztályvezető főorvosaként dolgozott, emellett magánpraxist is folytatott. A második világháború idején hadiszolgálatot teljesített. 1945-ben kinevezték a budapesti Uzsoki utcai kórház sebészeti osztálya főorvosává. 1945-ben belépett a Független Kisgazdapártba, a párt orvoscsoportjának a vezetőségi tagja, majd elnöke. 1945. október 7-én a budapesti községi választásokon bekerült a fővárosi törvényhatósági bizottságba. 1945. november 4-én az FKGP országos listáján nemzetgyűlési képviselővé választották; 1947. augusztus 31-én a párt országos listáján újra mandátumhoz jutott. 1947 nyarától az FKGP budapesti V. kerületi szervezetének az elnöke. 1949. február 11-étől az FKGP Politikai Bizottságának a tagja. 1950-től Budapest Főváros Tanácsának a tagja. Tevékeny szerepet játszott a szakszervezeti mozgalomban is, 1945. novembertől az orvosszakszervezet alelnöke, 1946-1947-ben társelnök, 1948-tól elnök. 1945–1947-ben az Országos Közegészségügyi Tanács és a Budapesti Önkéntes Mentőegyesület igazgatósági tagja. 1947–1948-ban az Országos Luther Szövetség elnöke. 1949. március 12-én az evangélikus egyház egyetemes felügyelőjévé választották. Tisztségéről 1952. február 19-én lemondott.